

## **"NAMAZ ANLAMA YERİ DEĞİLDİR, İBADET MAKAMIDIR"**

Şeklinde gelen soruya cevaben deriz ki: Kısmen doğru olan bu görüş genel anlamıyla Kur'ân'a uymaz. Çünkü Kur'ân'ı indiren: *"Beni anmak için namaz kıl!"*, (Tâhâ: 14) ve *"Sarhoş iken namaza yaklaş-ma-yınız ki ne dediğinizi bilersiniz."*

Buyur-maktadır. Demek ki kişinin, ibadet esnasında ne dediğini bilmesi gere-kir.

Peygamberimiz de

*birinizin uykusu varsa uyusun, uykusu geçtikten sonra namaz kılsın. Çünkü es-neye esneye namaz kılsa duâ ederken belki söver de farkına varmaz*

buyurmuştur. Bilinçsiz ibadet makbul değildir. Ancak namazda insanın okuduğu âyet ve duânın mânâsından çok, onun ruhunu düşünmesi, daha doğrusu kendisini Allah'a vermesi gerekir. Bazı insanların yaptıkları gibi okudukları kelimelerin söyleniş tarzına, kafına, sâdına takılıp kal-ması, onunla meşgul olması kendisine bir şey kazandırmayacağı gibi, Allah'ı düşünmeden, O'nunla iletişim kurup O'ndan feyz almak üzere kendini Allah'a vermeye, tüm dünya düşüncelerini unutmaya çalışma-dan okuduğu sözlerin anlamını bilmek de fazla bir şey ifade etmez. Çünkü öyle durumda kişi, anlamını bildiği sözleri de mekanik biçimde robot gibi okumaya başlar ve kalbi yine işte güçte, dünyalarda dolaşır. Problem çözer, eşya satar, müşterilerle meş-gul olur. Nitekim bazen anlamını çok iyi bildiğimiz Türkçe duâları da mekanik biçimde tekrar ederiz ama ruhsuz, düşüncesiz bir yineleme. İşte bu zikir değildir. Asıl zikir, Allah'ı tâ içinden, ruhunun derinliğinde hissetmektir. Fatiha'nın Türkçesini de okusanız, ruhsuz biçimde tekrar ede ede o okumada dü-şünce ve feyiz olmaz. Dilin söylediğini gönül duymaz. Böyle tekrar-ların da bir değeri yoktur. Çünkü hadiste, gönül-den gelmeyen duâların makbul olmadığı belirtilmiştir.